

Forfatter: Udrag fra Selv-Citationen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366203024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Selv-Citationen

I Aaret 1817, da de Hofianske Fantasier vare nye i Læseverdenen, var der i Kjøbenhavn megen Tale om den saakaldte Selv-Citation, der paastodes at være forbunden med en livsfarlig Vision. Dette fantastiske Foretagende bestod i, at man indfandt sig ganske ene ved Midnat i en Kirke eller ved en øde Ruin eller paa et andet ensomt og høitideligt Sted, og der tre Gange, med et Minuts Ophold mellem hver Gang, med høi og tydelig Røst og med fuld Alvor, kaldte paa sig selv med sit fulde Navn, og, mellem hver Gang Navnet var nævnet, spurgte ligeledes høit, tydeligt og alvorligt: «Ivo kalder mig?» Naar Dette var skeet, paastodes der, vilde Billedet af den Citirendes eget Væsen ligesom træde ud af hans Sjæl og pludselig stille sig for hans Øine. Om det var for det ydre eller indre Øie, dette Billede vilde vise sig, var uvist; men Synet deraf skulde være saa rædselsfuldt, at kun få Mennesker vilde have Styrke til at udholde det. Det Menneske, der saaledes vovede at fremkalde sit eget hemmelighedsfulde Væsen, hvis Døbbelthet allerede synes at antydes i enhver Tale, et Menneske holder til sig selv, vilde derved, paastodes der, ved et Slags Selvmagnetisme have adskilt, hvad der i vor nærværende sande Tilværelse altid var inderlig forbundet, og denne Selvopløsning var igrunder et hemmelighedsfuldt Selvmord, da enhver saadan Selv-Visionær enten maatte blive afsindig og ligesom tabe Sammenhængen i sit eget Liv og Væsen, eller saaledes overvældes af Rædsel, at han døde paa Stedet. At Vanvid eller Døden kunde være en Følge af denne Selv-Citation, betragtedes ikke som en blot Virkning af Fantasien og en overtroisk Spænding, der kunde ryste Nervesystemet og fremkalde en pludselig Epilepsi; men man meente, at dette Phænomen maatte have en virkelig objectiv Grund i Menneskenaturens hemmeligste Naturlove og maaskee først engang blive Gjenstand for klar videnskabelig Beskuelse, naar man fuldelig forstod Sammenhængen mellem Aand, Sjæl og Legeme, og naar den animalske Magnetismes Hemmeligheder ikke længer stode som halvbetvilede Gaader for Erkjendelsen.

Fra *Nye Eventyr og Fortællinger*, 1817